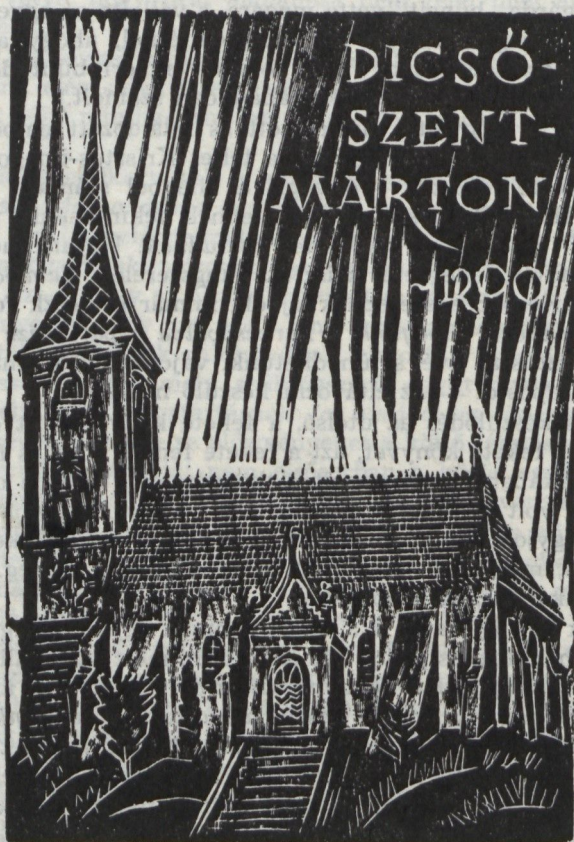

földi testét és evilági létezését. S ráng az ember akaratlan, akarat nélkül. Az idők határai kezdenek feloldódni (*Gyermekkorom egyre szebb volt.*), a végső távozás metafizikája mossa át a szavakat, mondatokat (*Vajon, ha elmegy ki jár itt? / S vajon, ha nem mégy el: ki jár ott?*). Azután pedig, mielőtt — a találkozás Istennel. De így kezdtük ezt az írást. Ő pedig így végezte. Harminchat évesen, tehetsége és pályája csúcán.

A fehér füzetbe egy Faludy-idézetet is rögzített. *Ha Isten éltet, dízsírhe-lyet kapok a budapesti Kerepesi temetőben* — a Farkasrétiben nyugszik Sziveri János, és nem kapott díszhelyet, még helyet sem a „művésziparcellában” —, *szép márványblokkot, rajta nevem, arany betűkkel — de mit ér mindez? 3000-ben már nevetem sem ismerik, 5000-re elporlad a sírkövem, a temető elsüllyed a búzaföld, a romhalmaz, a gyártelep vagy az őserdő alá, a nyelv, melyen írtam, eltűnik, a nép, melyhez tartozom, kihal. A második halál is tökéletes lesz. Az-után kihűl a nap, a föld összeütközik egy bolygóval vagy felrobban, és Michelangelo szobrai meg Bach partitúráit utánam hajítják a megsemmisülésbe.*

Ne így legyen!

MOLNÁR DÉNES METSZETE